

TÌNH BẠN MÙA ĐÔNG

- Lạnh quá! - An xoa hai lòng bàn tay vào nhau rồi xuyt xoa.

- Tớ không chịu nổi nữa rồi, lạnh khủng khiếp - Tiếp theo đến lượt Linh lên tiếng.

- Thế thì cậu khoác cái áo này vào, tớ không thấy lạnh - Quân cởi chiếc áo khoác đưa cho Linh.

Một giọt nước nóng hồi rớt xuống trong mùa đông giá lạnh, một giọt nữa, lại thêm một giọt, An cố hét to để Quân và Linh không nhận ra giọng nói trong nước mắt:

- Tui chạy một hồi cho nóng người đây, lạnh quá tui bay ơi!...Nói rồi nó đứng phắt dậy, chạy thật nhanh như để đóng băng những giọt nước ngốc nghếch đang lăn trên má.

Quân và An là hai đứa bạn thân chơi với nhau từ hồi mới lên cấp ba, cái gì cũng chia sẻ cho nhau, tâm sự với nhau và nhất là chưa bao giờ Quân làm An khóc. Nhưng Linh xuất hiện, phá vỡ chất kết dính bấy lâu hai đứa tạo dựng một cách khéo léo mà chỉ có An mới nhận ra điều này.

Linh là cô bạn mới chuyển vô lớp An đầu năm lớp 11, mới đầu An dùng tính cách thân thiện của mình để giúp Linh hòa đồng, giới thiệu Linh với Quân, thường rủ Linh đi học nhóm cùng hai đứa, gần như tui nó đã trở thành bộ ba cho đến khi...Quân tâm sự với An: " An ơi! Hình như tui có cảm giác lạ lạ với Linh bà ạ, tui

không hiểu sao cứ ở gần Linh là tui cảm thấy vui vẻ lắm lắm ý, chắc tui cảm nắng rồi bà ơi!".

Quân vừa kể vừa cười khoái chí như mới dành được cái kẹo mút từ tay An. An biết ngay mà, nó cảm thấy điều ấy từ lúc Linh mới chuyển vô lớp nó, Linh dễ thương, dáng người mi nhon, giọng nói nhẹ nhàng, học lại cũng khá, đâu như cái đứa... người thì tròn tròn, mái tóc quăn nhìn như bà già đau khổ, mồm miệng lúc nào cũng oang oang, làm gì có ai để ý cơ chứ.

An chỉ còn biết chúc cho hai đứa kia hạnh phúc thôi, vì nó với Quân là bạn thân mà, bạn thân gặp chuyện vui thì nó cũng phải vui chứ, nhưng sao tim nó cứ đau nhói lên mỗi khi nó cảm thấy sợi dây kết nối mình và Quân đang dần dần giãn ra, đến một lúc nào đó sẽ đứt và bắn nó ra thật xa, làm nó trọng thương.

Sinh nhật của Quân là vào tháng 12, lúc đông bắt đầu sang, năm ngoái chỉ có An và Quân bày những trò nghịch ngợm vào đêm sinh nhật nhưng...lần này có cả Linh.

Ba mà như chỉ có hai, An cảm thấy mình bị tách ra khỏi thế giới của hai người đang mên nhau kia, nhưng trách sao được Quân, vì con trai ai chả thích một đứa con gái như Linh kia chứ, ai mà thèm quan tâm tới một con tầm thường, xấu xí như nó kia chứ, an phận thủ thường là hơn.

An chạy qua chạy lại đã 10 vòng, nó chỉ muốn ngất xỉu ngay lập tức để khỏi nghe thấy tiếng cười của Linh với Quân, nhưng một lời nói tàn nhẫn làm nó không thể ngất được:

- Bà tính chạy giảm cân hả, thế cứ chạy nhiều vào, phải giảm cân thì mới mong kiếm được "hắc mã hoàng tử" chứ! ...Quân đưa hai tay lên miệng làm thành cái loa để tuôn ra một loạt mũi tên phi thẳng vào tim An.

- Kệ tui, ông không phải lo, miễn sao hắc bạch hoàng tử không phải ông là tui mừng mấy kiếp rồi.

- Úi! Em không dám làm hắc bạch của chị hai đâu, mất công hai đứa cười ngửa thì ngửa té xỉu mất thì khốn...Quân vẫn vô tư đâm chém An không hề suy nghĩ làm cho An ức đến tuột cùng.

- Tui về trước đây, một lần nữa chúc ông sinh nhật vui vẻ, mạnh khỏe như gió đông, lông nhông như thằng đại, đại loại gần giống thằng điên, lên thiên như thằng mát, vân vân và vân vân! Bye bye! Về đây!....Nó tia lại cho Quân một bài thơ con cóc chúc sinh nhật như nả đồng bom thúi vào Quân.

- Hai cậu vui thiệt, An dễ thương quá, Quân hài hước ghê. ...Linh ngồi vỗ tay như vừa được xem một màn diễn hài kịch của hai đứa khùng.

- Cảm ơn bà! Thôi hai đứa chơi vui vẻ, tui về!

An quay đi, nhưng nó đi rất chậm vì nghĩ rằng Quân sẽ gọi lại, nhưng...bên tai nó chỉ có tiếng cười đùa của hai đứa mà không hề thấy tiếng gọi vớ của Quân, nó bước lảo đảo, mắt nhòa đi vì nước, bước nhanh dần, nó cảm thấy mình đã thật sự mất đi thằng bạn thân.

Không hiểu sao trong đầu nó lại có suy nghĩ "buông tay để nhận lấy nhiều hơn", nó quyết định không thân với Quân nữa để tìm cho mình những tình bạn mới,

để nước mắt không rơi, để thanh thản hơn, để...để...nó cố moi móc cả đồng lí do để lấp đầy cái vết thương đang rỉ máu.

Sáng hôm sau, một lá thư nhỏ nằm gọn trong ngăn bàn của Quân, còn An xách cặp sang ngồi cạnh Minh, cái thằng hàng xóm gần nhà mà không ngồi chỗ cũ, cạnh Quân.

" Quân à! tui với ông chơi thân với nhau đã hơn 1 năm rồi, nhiều cái giữa tui và ông cũng đã được tiết lộ cho nhau, nó chung là chia sẻ hết những thứ có thể chia sẻ, nhưng có 1 thứ không thể chia, ông có biết đó là gì không?...Đó chính là tình cảm, ở đây là tui nó tình cảm bạn bè nhá, tui không muốn chia sẻ cho ai hết, vì vậy, nếu ông đã quyết định chọn Linh thì tui sẽ rút lui.

Ông không phải lăn tăn cái chuyện nhỏ này, cứ bình thường thôi, cứ coi tui là bạn bè bình thường, không gắn thêm chữ thân nữa là ok, cố gắng nuôi dưỡng tình cảm với Linh thật tốt vào, lúc nào cần tâm sự mà không thể nói với Linh thì đến tìm tui, à không! Gọi điện cho tui, tui sẽ tư vấn cho, thế nhá! Chúc hai người hạnh phúc".

Đó là những gì An vắt óc cả đêm để suy nghĩ và viết, vừa viết vừa tự an ủi mình "rồi mọi chuyện sẽ qua thôi".

- Bà làm trò gì vậy hả?...Quân đứng trước mặt An rồi gào lên.

- Chắc hôm qua tui chúc mấy câu kia linh ứng rồi, gì mà ông làm sùng lên thế hả, tui nó hết trong kia rồi, thông minh như ông phải hiểu chứ.

- Được! được lắm! bà muốn thế chứ gì, tui sẽ đáp ứng theo yêu cầu của bà. Sẽ đáp ứng....- Quân vừa nói vừa vò tờ giấy An gửi trong tay.

Lạnh! Mùa đông này An phải tự trải qua một mình, chỉ một mình mà thôi. Nó thật sự chưa sẵn sàng để tìm một tình bạn mới, nó cũng nghĩ sẽ không tìm được ai tốt hơn Quân.

Vừa bước ngoài đường vừa thở những làn hơi trong miệng, nó lại nghĩ đến cậu bé sinh vào mùa đông, một tình bạn bắt đầu bởi mùa đông.

Mặc rất nhiều áo nhưng nó vẫn lạnh, có lẽ là cảm giác cô đơn, nó ước có một cánh tay để nó khoác vào, ước có một giọng nói cùng nó liên thiên đũ chuyện để quên đi cái lạnh, ước có người chơi đuổi bắt cùng nó, nhưng...không có ai cả.

Đang rảo bước thì An cảm giác có ai đó đang theo dõi mình, nó không dám ngoảnh đầu lại mà cố bước nhanh hơn, nhưng càng bước nhanh thì cái cảm giác bị đuổi theo càng rõ hơn, nó khựng lại, lấy hết cam đảm để cúi xuống nhặt cành cây dưới đường...

- Yaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!.....An nhanh tay nhặt cành cây rồi quay lại vung một cái thật mạnh.

- Á! Bà này, tui đây, Quân đây! Làm gì mà kích động mạnh thế!...- Cái cây đập trúng ngay khuỷu tay của Quân, Quân đau lắm nhưng vẫn không nói gì nặng lời.

- Ông theo tui làm gì? Không đi chơi với Linh hả? Tui đã bảo không làm bạn thân của ông nữa mà, đi theo tui làm gì? Về đi!... - An vung tay đẩy Quân.

- Annnnnnnnnnnnnnnnnnnnnnn!... - Quân hét to vào mắt An.

- Giiiiiii!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! ông hét gì thế, tui có bị điếc đâu.

- Tui...tui...

- Tui gì? Hâm hả?

- Tui chia tay với Linh rồi!...Quân cúi mặt xuống nói nhỏ.

- Hả????Vì sao?????...An mắt chữ O miệng chữ A hét ầm lên.

- Vì...vì...vì bà. Tui nghĩ kĩ rồi, thật sự ở bên Linh tui có cảm giác lạ lạ, vui vui, ở bên Linh tui thấy tim mình thổn thức, ấm áp lạ thường, nhưng.....

- Thế thì còn nói chia tay làm gì? Ông bị khìn hả?.....An cắt ngang lời của Quân.

- Bà này hay nhỉ, để tui nói hết coi nào!

- Ủ! Xin lỗi. Nói đi!

- Nhưng...tui cảm thấy không bằng ở bên bà, tui với bà như hai anh em, có thể đấm nhau, có thể chia sẻ những chuyện mà tui không thể nói với Linh, cảm giác như lúc nào cũng muốn làm một kẻ điên để được vui đùa, không ấm áp nhưng hạnh phúc và hơn hết....tui thấy mình được tiếp thêm sự nhiệt huyết nơi bà, nhất là những ngày đông như thế này. Tui cũng định sẽ chấm dứt tình bạn với bà, nhưng....nhưng...

- Khó nói hả? Thế thì khỏi nói, tui hiểu hết ý của ông rồi, mùa đông mà không có ông tui cũng cô đơn lắm, cho tui rút lại lời chúc ngốc nghếch hôm qua nhe, chúc lại là " chúc ông luôn vui vẻ, mạnh khỏe, tươi trẻ, ăn được nhiều hạt dẻ, lấy được nhiều vợ lẽ, vân vân và vân vân!"

Nói xong cả hai đứa khoác tay nhau bước đi, vừa đi vừa cười vui vẻ, một cách ấm áp, nó sưởi ấm cả một vùng, cả một mùa đông giá lạnh.

(Theo Beoni)

